

rozhoduje, mají-li nastati účinky podle §u 57 vyr. řádu. Názor, že vyrovnací dlužník není v prodlení po tak dlouho, dokud sporem nebyla vyřešena pravost popřené pohledávky, přinášel by nebezpečí, že by vyrovnací dlužníci jen proto, by oddálili poctivé dodržení vyrovnání, umožněného se značnými oběťmi věřitelů, popírali pohledávky k vyrovnání přihlášené zcela svévolně, buď již ve vyrovnacím řízení nebo při platební povinnosti vyrovnacích kvot. Tomu nutno za všech okolností čeliti. Nelze tedy rozsudkem ve sporu o pravost popřené pohledávky stanoviti vyrovnacímu dlužníkovi novou lhůtu pro placení kvot a tvrditi, že účinky podle §u 57 vyr. ř. nastávají teprv, kdyby dlužník nedodržel ani této lhůty. To by odporovalo podmínkám vyrovnání, že dlužník má na pohledávky, kteréž podléhají účinkům vyrovnání, platiti kvoty ve lhůtách, jak je obsahuje přijaté a schválené vyrovnání. Kvoty musí dlužník platiti z té výše pohledávky, jak skutečně po právu trvá. Vždyť věřitel může již ve vyrovnacím řízení žádati, aby komisař nařídil, by, co připadá na pohledávku dlužníkem popřenou, bylo zajištěno složením na soudě. (§ 46 odst. (4) a 63 vyr. ř. a § 133 konk. ř.). Domnívali se vyrovnací dlužník, že stanovisko věřitelovo o výši jeho pohledávky není správné, chce-li se však zajistiti před účinky podle §u 57 vyr. ř., kdyby jeho věřitel přece jen ve sporu zvítězil, může, by předešel následkům prodlení, zaplatiti kvoty jen s výhradou nároku na vrácení přeplatku. Tím předejde domnění, že po skončení vyrovnání plařil dobrovolně nad kvoty. Ale dlužno rozhodně trvati na stanovisku, že, stál-li na svém, že nemusí platiti kvoty nebo tak velké kvoty, jak věřitel své pohledávky k vyrovnacímu řízení přihlásil nebo jak později na pohledávku žádá, ve sporu však se ukázalo, že neměl pravdu, jednal dlužník na své nebezpečí a plně nese toho důsledky. V souzeném sporu bylo mimo to z korespondence ze dne 4. března 1922 ve spojení s dopisy ze dne 21. srpna a 31. srpna 1922 zjištěno, že žalovaný dopsal žalující firmě, že s placením toho, co má firma u něho k dobru, musí ještě počkati, ježto neví, nebude-li nucen zaslati ještě ostatní zboží zpět, a že se dotazoval, kolik bylo Aruru K-ovi připsáno k dobru za vrácená povidla s tím, že chce konečně vyrovnati věc se žalující firmou i s Arturem K-em. Z toho lze právem usuzovati, že žalovaný již před zavedením vyrovnacího řízení uznával povinnost zaplatiti zboží, o němž však ve sporu tvrdil, že bylo objednáno a dodáno za vrácená povidla, což se však ukázalo nesprávným. Bylo také zjištěno, že žalující firma jej upomínala o zaplacení příslušné kvoty, což však žalovaný odepřel. Z toho následuje, že tím neoprávněně jí žalovaný vůbec odpíral zaplacení kvot a byl v prodlení se včasným a úplným dodržením vyrovnání, pročež ho stihají následky §u 57 vyr. ř.

Čís. 6664.

Nedostatečná opatření (§ 1320 obč. zák.) majitele psa, jenž věděl, že pes byl pokousán cizím psem, že kousl kočku a že jest nemocen.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1927, Rv I 1262/26.)

Žalobkyně, služebná u žalovaného, byla pokousána jeho psem. Žalobní návrh na náhradu škody uznal procesní soud první stoličce důvodem po právu, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nesprávným právním posouzením jest dovolateli, že odvolací soud shledává jeho zavinění v tom, že nedal podezřelého psa do opatrování zvěrolékaři a nechal ho vésti k žrádlu do kuchyně bez náhubku, a že neshledává dostatečné opatření psa v tom, že žalovaný dal k němu zavolat zvěrolékaře a podrobil se jeho nařízení, by pes zůstal uvázan. Podle §u 1320 obč. zákona je držitel zvířete povinen náhradou škody jím způsobené, nedokáže-li, že se postaral o potřebné opatření a dohlížení. Podle zjištění nižších soudů věděl žalovaný ještě dříve, než byla žalobkyně pokousána, že pes byl cizím psem pokousán, že kousl kočku a že jest nemocen. Kdyby žalovaný byl věnoval onemocnění psa jen obyčejnou pozornost, musilo ho napadnouti, že může jíti o vzteklinu, ježto tato jest u psů nemocí velmi často se vyskytující. V takovém případě bylo tedy na žalovaném, by se postaral o takové opatření a o takový dohled na psa, by se nemoc nemohla rozšířiti, zejména by nikdo nemohl psem býti kousnut. Ponechal-li však žalovaný opatrování psa nezkušené žalobkyni, nechal ho voditi jí k zvěrolékaři, přivésti k žrádlu do kuchyně, neučinil zřejmě potřebných opatření k vyvarování možné škody a nezařídil dozoru za tím účelem potřebného. Proto právem odvolací soud pokládá za to, že se žalovanému nepodařil důkaz o tom, že vyhověl nařízení §u 1320 obč. zák. Vždyť žalovaný ani netvrdil, že nějaký dozor zařídil, a k řádnému opatření psa podezřelého ze vztekliny nestačilo, nařídil-li prostě a toliko, by pes zůstal uvázan, nepodnikl však ničeho více, by pes nezpůsobil škody a zejména, by žalobkyně byla aspoň poučena, jak se má při krmení a ošetřování psa zachovati.

Čís. 6665.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.)

Přerušil-li prvý soud řízení podle §u 25 zák., maje za to, že jde o nájemné, rekursní soud však zrušil napadené usnesení a nařídil další jednání ve sporu, jsa názoru, že jde o úplatu za bezprávné užívání bytu, jest dovolací rekurs přípustným. Tomu není na závadu ani předpis §u 527, druhý odstavec, c. ř. s., ani předpis §ů 190 a 192, druhý odstavec, c. ř. s.

Předpisu §u 25 zák. nelze užiti ve sporech, v nichž nejde o zaplacení nájemného, nýbrž úplaty za bezdůvodné užívání bytu.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1927, R II 394/126.)